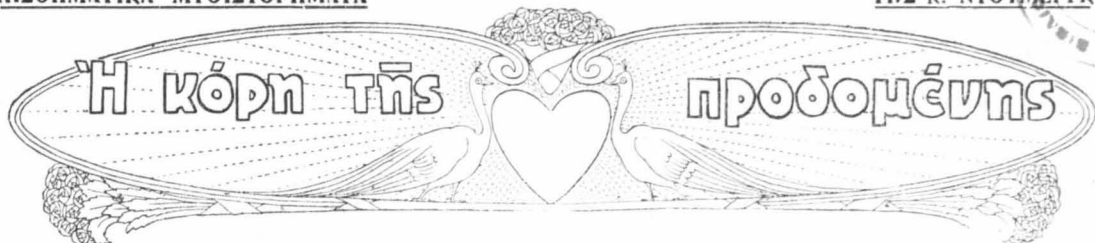

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ Κλάρα ὕψωσε, κρατώντας τὸ ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς, τὸ κέντημα τῆς καὶ μὴ ἀχνίνα τοῦ ἡλίου, γλυστρώνοντας μὲς ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν γέρικων βελανιδιῶν, ἔπεσε ἀπάνω στὰ λουλουδία καὶ στὰ στάχια, ποῦ εἶχε κεντήσει ἀπάνω στὸ παῖν καὶ ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή φάνηκαν νὰ ζωντανεύουν καὶ νὰ τρέμουν, καθὼς τὰ χάιδευε ἡ θερμὴ αὔρα, ποῦ ἐρχόταν μὲς ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δάσους τοῦ Σιλβί.

Ἐνα χαμόγελο ἱκανοποίησε μισάνοιξε τὰ χεῖλη τῆς Κλάρας. Ἰὰ μαῦρα, βελούδινα μάτια τῆς, τῶν ἀποιῶν ἡ ἔκφρασι ἦταν ἔξαιρετικὰ βαθεῖα, κύτταρον γιὰ μιὰ στιγμή τὸ ἔργο τῆς.

Ἐπειτα, μὲ τὰ λεπτὰ κ' εὐκίνητα δάχτυλά τῆς, διπλώσε τὸ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Τὸ λεπτὸ κεφάλι τῆς, καθὼς ἐσκυθε, φαινόταν ὅτι μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὸ βάρος τῆς ὑπέροχης χρυσοξανθῆς κόμης τῆς, τῆς ὁποίας ἕνα μέρος τῆς σκέπαζε τὸν τράχηλο.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γίνῃ ὠραῖο, ψιθύρισε.

Ἐπειτα, μὲ τὰ λεπτὰ κ' εὐκίνητα δάχτυλά τῆς, διπλώσε τὸ κέντημα. Τὸ τύλιξε κατόπιν σ' ἕνα λευκὸ παῖν, τὸ ἀπόθεσε διπλά τῆς στὸν παλιὸ πέτρινο πάγκο καί, σατυρώνοντας τὰ χέρια τῆς ἐπάνω στὰ γονάτια τῆς, ἀήρθε τὸ μελαγχολικὸ καὶ σοδαρὸ βλέμμα τῆς νὰ πλασηθῇ ὀλόγυρά τῆς. Σὲ λίγο φαινόταν βυθισμένη σὲ βαθεῖα ὄνειροπόλησι.

Ἡ Κλάρα βρισκόταν στὸ μικρὸ ξέφωτο, τὸ ἀγαπημένο τῆς μέρος, ὅπου καθὲ μέρα, ὅταν μποροῦσε, πήγαινε νὰ κεντήσει λίγη ὠρα. Ἐνας παλιὸς πάγκος βρισκόταν ἐκεῖ, σκαλισμένος στὸν τοῖχο τοῦ παλιοῦ μικροῦ παρεκκλήσιου, ποῦ στέγαζε τὸ εὐλογημένο ἀγαλμα τῆς Παρθένου τῶν Λουλουδιῶν. Αὐτὸ τὸ εἰρηπαμένο ἐκκλησιακὸ εἶχε ἕνα στολισμα, ποῦ κ' ἡ πιὸ μεγαλοπρεπεῖς ἐκκλήσεις θὰ τοῦ τὴ ζήλευσαν: Χανόνταν κυριολεκτικὰ κάτω ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα. Ἰὰ ρόδα τὸ σκέπαζαν ἀπὸ κάτω ὡς τὴν κορυφή του, γλυστρώνον ἀπὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀπὸ τὰ στενά χωρίς τζάμια παράθυρα, τύλιγαν τοὺς στύλους τοῦ σωλήνος καὶ ἀπλανοῦσαν ὡς τὸν πάγκο, ποῦ καθόταν ἡ Κλάρα. Καὶ πολὺ μακριά, ὡς μέσα στὸ δάσος, ξεχυνόταν τὸ βροσερὸ καὶ μεθυστικὸ ὄραμα τῶν χιλιάδων αὐτῶν λουλουδιῶν.

Ἡ Κλάρα εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴ μητέρα τῆς αὐτὴ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ παλιὸ παρεκκλήσιον. Ἡ Ἀντζολίνα Νεράλντι—ἔ-

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ξένος αὐτὸς βρῆκε κάποια πρόφαισι καὶ πῆγε καὶ συνάντησε τὸν πατέρα τῆς Ἀντζολίνας, ποῦ ἦταν δάσκαλος στὸ μικρὸ χωριὸ Μενάφι. Ἐπειδὴ—ὅπως τοῦ εἶπε—ἤθελε νὰ ζωγραφίσῃ μερικὲς γοητευτικὰ γωνιὲς τοῦ δάσους τοῦ Σιλβί, ἐπιθώμοσε νὰ βρῇ μιὰ κατοικίαν στὸ χωριὸ: Ὁ Πάολο Νεράλντι τοῦ βρῆκε ἀμέσως μιὰ κάμαρη στὸ σπίτι τοῦ κουρέως. Ὁ Γάλλος ἦταν ἀξιογάπητος καὶ ἡ συνομιλία του γοητευτικὴ. Κι' εἶσι ὁ Πάολο, ὁ ὁποῖος εὐχαριστοῦσαν νὰ κουβεντιάζῃ μὲ ἀνθρώ-

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γίνῃ ὠραῖο!... ψιθύρισε ἡ Κλάρα.

ποὺς ἐξυμνοῦς καὶ μορφωμένους, οἱ ὁποῖοι σπανίζουν λίγο στὸ Μενάφι, ἐνθουσιάζηκε μάζου του. Χωρὶς νὰ πηγαῖν τὸ μυαλὸ του μακρύτερα, προσκαλοῦσε διαρκῶς τὸν ξένο στὸ σπίτι του κ' ἔμεινε κατὰλήκτος, ὅταν μιὰ μέρα ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

—Ἡ σιυορίνα Ἀντζολίνα κ' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε. Θέλετε, σιυορίε, νὰ γίνῃ σύζυγός μου;

Ἐπιμωμένος, ὁ Πάολο εἶπε νὰ ἀμέσως. Ὁ Γάλλος ἦταν πλούσιος, ἀνῆκε σὲ μιὰ τῆς πρὸς ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς χώρας του. Τὶ δειρο γιὰ τὴν Ἀντζολίνα!

Ὁ γάμος ἐγίνε μὲ ἀπλότητα κ' οἱ νεαροὶ σύζυγοι ἐγκαταστάθηκαν στὸ Μενάφι. Ὁ Φραγκίσκος ντὲ Κομπέρ—αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τοῦ Γαλλοῦ—δὲν εἶχε πληροφορηθεῖ γι' αὐτὸ τὸ γάμο τὸ θεῖο του, ποῦ τὸν εἶχε ἀναθρέψει—τὸ μόνο του στενὸ συγγενὴ κ' ἀνεβαλε διαρκῶς τὴν ἐπιστροφή του στὴ Γαλλία. Φοβόταν νὰ παρουσιάσῃ στὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς γυναικῶδες του αὐτὴ τὴ νεαρή Ἴταλίαν, τῆς ὁποίας ἡ ὠμορφία κ' ἡ ἀρκητὴ μόρφωσις δὲν θὰ ἐξουδετέρωνε στὰ μάτια αὐτῶν τῶν ἀριστοκρατῶν τοὺς κατωὺς ἀπλοικοὺς τῆς τρόπουσ καὶ τὴν ταπεινὴ καταγωγή τῆς.

Τέλος ἕξ μῆνες μετὰ τὸ γάμο, ἐπειδὴ ὁ θεῖος του ἀρχισε νὰ τοῦ γράφῃ ἀλλεπάλληλες ἐπιστολὲς γιὰ νὰ γυρίσῃ, ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Γαλλία, εὐτυχισμένος στὸ βάθος, γιὰτὶ ἐγκατέλειπε αὐτὴ τὴ χώρα, ποῦ τὸν εἶχε ἐνθουσιάζει στὴν ἀρχὴ καὶ ποῦ τώρα εἶχε γίνε ἀνυπόφορη στὸν ἄσματο αὐτὸ νεο.

—Σὲ λίγο καιρὸ, θὰ ξαναγυρίσω νὰ σε πάρω, εἶπε, φιλώντας τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία ὠλόλυξε. Ὁ θεῖος του θὰ σὲ υποδεχθῇ ὡς πατέρας καὶ θὰ ἐγκατασταθῶμε στὸ Παρίσι, τὴν πόλιν ὠραία πολιτεία τοῦ κόσμου.

Ἦς ἔγραφε στὴν ἀρχὴ δυὸ ἐπιστολὲς τῆ βδομάδα. Ἐπειτα τὰ γράμματα ἀρχισαν ν' ἀραιώνουν καὶ νὰ γίνονται πιὸ ψυχρὰ καὶ πιὸ σύντομα. Τέλος ἐπαῖαν ἐντελῶς. Ἡ Ἀντζολίνα κατάλαβε τότε ὅτι εἶχε ἐγκαταλειφθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸν ξένο, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε παντρευθῆ ἐπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἔθουσιασμοὺς του, ποῦ τόσο εὐκόλα τοῦ περιούσαν.

Κανένα παράπονο δὲν βρῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, καμμιά λέξις ὀργῆς. Μὰ ἀρχισε νὰ μαραινεται γρήγορα, ἀφανιζομένη ἀπὸ τὸν μικρὸ τῆς κόσμου κ' ἡ μέρα, ποῦ ἔφερε στὸν κόσμον τὴν Κλάρα, ὑπῆρξε ἐπίσης ἡ μέρα τοῦ θανάτου τῆς.

Ὁ Πάολο Νεράλντι ἦταν πάντα ἕνας ἄνθρωπος ἀπόβλεπτος, χωρὶς θέλησι κ' ὁ τόσο δυστυχισμένος γάμος τῆς κόρης του ὠφέλιμο ἀποκλειστικὰ στὴν ἀπερισκεψία του καὶ τὸν γρήγορο ἐνθουσιασμό του. Μὰ ὁ φτωχὸς πατέρας χυτηπῆκε τόσο σκληρὰ μὲ τὸ θάνατο τῆς Ἀντζολίνας, ὥστε στὸ Μενάφι δὲν σκέπτηκε νὰ τὸν καταγορήσῃ γιὰ ὅλ' αὐτὰ. Τὸν συμπονοῦσαν μάλιστα, καθὼς τὸν ἔβλεπαν νὰ περιβάλλῃ μὲ τὶς πιὸ συγκινητικὰς φροντίδες τὴ μικρὴ κόρη, ποῦ ἡ νεκρὴ τοῦ εἶχε ἀφήσει.

Δὲν θέλησε ν' ἀνακοινῶσι ὁ ἑίδιος στὸν Φραγκίσκο ντὲ Κομπέρ τὸ θάνατο τῆς Ἀντζολίνας καὶ τὴ γέννησι τῆς Κλάρας. Ὁ ἐσημέριος τοῦ χωριοῦ ἀνέλασε τὴν ἀποστολὴ αὐτῆ. Σὲ λίγες μέρες ἔφτασε μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Φραγκίσκου, μιὰ ἐπιστολὴ γραμμένη μὲ στενοχώρια καὶ μὲ ἔερο ὕφος, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήγγελε ὅτι θάστελνε κάθε τρεῖς μῆνες ἕνα ὀρισμένον χρηματικὸ ποσὸν γιὰ τὴ συντήρησι τοῦ παιδιοῦ του.

Μέσω τοῦ ἱερέως πάλι, ὁ Πάολο τοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν εἶχε ἀνάγκη τῶν χρημάτων του καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἐκεῖνος εἶχ' ἐγκαταλεί-

ψει τη μητέρα, αυτός, ο παππούς, θ' ανέλαμθανε τη φροντίδα του παιδιού, για το όποιο ο πατέρας του δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον να το γνωρίση.

Έτσι έπαψε πεινά να γίνεται λόγος για το Φραγκίσκο ντέ Κομπέρ. "Όπως είχε εγκαταλείψει τη σύζυγο που την αγάπησε για μερικούς μήνες μόνο, εγκατέλειψε με την ίδια ξενισιασά και τη μικρούλα Κλάρα στον παππού της, του οποίου η οικονομική κατάσταση ήταν τόσο μετρία.

Παρ' όλ' αυτά, ο Πάολο ανέθρεψε με φροντίδα το παιδί σ' ένα λαμπρό μοναστήρι της Φλωρεντίας. "Όση κι' αν ήταν η μη-οικακία του κατά του γαμβρού του, δεν λησμονούσε ότι άριστο-κρατικό αίμα κυλούσε στις φλέβες της Κλάρας και δεν ήθελε ν' ανατραφή όπως τ' άλλα κορίτσια του χωριού.

Ήταν τάχα αυτό άπρονουσία ή φρονιμάδα; Κανένας δεν θά μπορούσε να δώσει μι' άπάντη σ' αυτή την ερώτηση, γιατί κανένας δεν θά μπορούσε να προβλέψη τη μοίρα αυτού του κοριτσιού, που κατήγετο από άριστοκράτας και άπλούς χωρικούς. Πάντως, αυτή η άνατροφή ταίριαζε περίφημα με το λεπτό χαρακτήρα της Κλάρας. Η μικρούλα ήταν πραγματικά άριστοκράτης.

Για πολύ καιρό, η Κλάρα νόμιζε πως ήταν όρφανή. Μόναχα, μετά την έξοδό της απ' το μοναστήρι, ο παππούς της, επειδή είχε άρρωστηθεί και φρόδωναν μήπως πεθάνει, της άποκάλυψε την ύπαρξη του πατέρα της, χωρίς να της κρύψη το πόσο σκληρά είχε φερθή στη μητέρα της.

Η Κλάρα ήταν ως την ημέρα εκείνη ένα κορίτσι εύθυμο και τ' ά δεκαεφτά της χρόνια άγνωσταν ακόμα τις άθλιότητες της άνοσοπότητος.

"Επειτα όμως απ' αυτή την άποκάλυψη, φάνηκε σαν να μεγάλωσε κατά άρκετά χρόνια. Τά μεγάλα της μαύρα μάτια καθρέφτιζαν μιá στοχαστική μελαγχολία και μιá σοβαρότητα άταίριαστη ποδς την ηλικία της. Η εύπλαχνία της προς τους άλλους, που ήταν κιόλας άρκετά μεγάλη, μεγάλωσε ακόμα περισσότερο και μοίραζε πεινά τον καιρό της μεταξύ της έργασίας της και της φροντίδας για τους φτωχούς. Άλλοτε της άρεσαν λίγο ή διασκεδάσεις, μ'ά τώρα τις είχε διακόψει έντελως.

Θά γίνη καλόγρια, έλεγαν γι' αυτήν στο χωριό.

—Και δεν θά κάνει άσχημα, αν πρόκειται ναχη την τύχη της μητέρας της!

—Μπ'ά! Έλεγαν μερικοί. Θά βρεθούν και καλά παλληκάρια! Κιττάχτε το Ρίνο Μπάντι, που εινε ξετρελλαμένος μαζί της, οπως κι' ο Τζοβάνι Άθερρι. "Όποιον κι' απ' τους δυο αν πάρει, θά κάνει την τύχη της!...

Ο Ρίνο Μπάντι ήταν ο γιουδός ενός πλουσιού καλλιεργητού στο Μενάφι. Ο Τζοβάνι Άθερρι ήταν πάλι ένας νεαρός καθηγητής, με ώρασι παρουσιαστικό και με λαμπρό μέλλον, του οποίου οι γονείς είχαν κτήματα κοντά στο Μενάφι. Πράγματι κι' οι δυο ήταν έρωτευμένοι με την Κλάρα, που ήταν τόσο ώραια και τόσο άπειρα κι' απ' τη μητέρα και πιό λεπτή τόσο στο σώμα, όσο και στο πνεύμα. Σχεδόν συγχρόνως κι' οι δυο την είχαν ζητήσει σε γάμο. Μ'ά η Κλάρα, που φαινόταν πάντα έντελως διάφορη στο θαυμασμό που προκαλούσε, είχε άρνηθη ν' αδεχτή τις προτάσεις τους, λέγοντας ότι δεν ήθελε ν' παντρευτή.

—Μ'ά αν πεθάνω, άγαπητή μου;... Θά έννοιαθα τόσο άπελπισία, αφήνοντάς σε μνημ'!... της ελεπε τότε ο παππούς της ο Πάολο, στον όποιο ο Τζοβάνι άρεσε πολύ.

—Μή φοβάσαι, παππού, του άπάντησε η Κλάρα, θ' άποτραφή, χτ'ό σ'ε μοναστήρι! Μ'ά γιατί να μιλάμε για τέτοια πράγματα!.. Ο καλός θεός θά σ' αφήση πολύ καιρό ακόμα κοντά μου!

"Ετσι ο Πάολο δεν έπέμπε περισσότερο. Η έγγοη του ήταν γι' αυτόν ένα ειδώλο, ένα άνωτερο πλάσμα και ο άδυστος χαρακτήρας του ύποχωρησε εύκολα σ' αυτή την κόρη, που είχε τόσο έλ'ησι κι' ένερρητικότητα κάτω απ' το γλυκό παρουσιαστικό της.

... ..

...Τι λοιπόν συλλογιόταν τώρα η Κλάρα, κατά τις μακρές στιγμές της άνειροπλήξιας της στον πύργο του παλιού παρεκκλήσιου; Η σκέψεις της ήταν χωρίς άλλο πολύ σοδαρές, θλιβερές μάλιστα, γιατί μιá βαθειά μελαγχολία θάλωνε τα ώρασι της μάτια και το λεπτό της στόμα είχε μιá έκφρασι πίκρας άταίριαστη σ' ένα τόσο νέο πλάσμα.

Σχεδόν ποτέ τίποτε δεν τ'άραζε τη μοναξιά της εκεί πέρα. Στο δάσος του Σιλβι, που άπλωνόταν πίσω απ' τον κήπο του

σπιτιού του Πάολο, δεν σύχαζαν, παρ'ά μόνο μερικοί ευλοίοποι. Γι' αυτό, η Κλάρα, άκούγοντας έξαφνα εκείνο το άπ'όγευμα στο μονοπάτι που περνούσε πλάι στο παρεκκλήσιου, τον θόρυβο ενός βιαστικού βήματος, οδε γύρισε καν να κιντάξη.

Σχεδόν άμέσως μιá άνδρική φωνή άκούστηκε ν' αλεη 'Ιταλικά με ξενικό τόνο:

—Έπι τέλους, να κάποιος! Κι' εγώ νόμιζα πως αυτό το δάσος ήταν έντελως έρημο!

Ήταν Κλάρα γύρισε ζωηρά το κεφάλι της, άκούγοντας αυτά τά λόγια.

Είδε μπροστά της έναν άνδρα νέο, ψηλό και σθέλο, ιτυμένο μ' ένα κομψό κοστούμι ξεσοκισμένο και γεμάτο σκόνη. Το μέτωπό του ήταν δεμένο μ' ένα μαντήλι και μιá πλατεία κηλίδα άίματος φαινόταν σ' αυτό.

Η Κλάρα χλώμιασε, βλέποντάς τον, κι' έκανε έξ έντοκτα μιá κίνηση προς τά πίσω.

Συγχρόνως μιá λάμψις έκπληξιας και θαυμασμού πέτασε άπό τά μάτια του ξένου. Βιάζοντας το καπέλλο του, ύποκλήθηκε με άνεισι πραγματικό εύπατριδου.

—Συγχωρήστε με, σιούρα, ειπε. Σ'ας τρώμαξά 'ωσος.. Μ'ά σ'υνεθή εν' άτύχημα στο άτοκινητό μας... Η έξαδελφή μου κι' η κυρία σ'υνοδός της τραυματίστηκαν κι' έτρεχα ν' αζητήσω σ'υδρομ'...

Η Κλάρα είχε άνακτίσει έντομταξ'όλη την ήμερία της.

—Άπό δ'ω που πάτε, κύριε, ειπε, άπομακρύνεστε από το χωριό... Δεν ύπάρχει από δ'ω, παρ'ά το σπιτι του παππού μου... Μ'ά σ' ένα περιβόλι εδ'ω κοντά δουλεύουν άρκετοί έργατες... Πάω να τά ειδοποιήσω και να τους στείλω στον τόπο του άτυχήματος. Έπειτα, καθώς το σπιτι μας, εινε το πιό κοντινό, θά μπορούσε, αν θέλετε, να μεταφέρεστε σ' αυτό τις πληγωμένες... Θά είμαι μάλιστα εύθυχη να τις περιποιηθ'ω, ως ε'υτώ να φτάση ο γιατρός.

—Σιούρα, πως να σ'ας ευχαριστήσω;

—Κάνω το καθήκον μου, άπάντησε άπλά η Κλάρα. Πέστε μου μόνο που σ'υνεθή το άτύχημα;

—Στο δρόμο, στην παρυφή του δάσους... άπάντησε ο ξένος. Τρέχω να καθυσηγώσω την έξαδελφή μου και την κυρία σ'υνοδός της. Ευχαριστώ χίλιες φορές, σιούρα, για τ'ον τόσο καλωσύνη σας.

Κι' άφ'ός ύποκλήθηκε ακόμα μιá φορά, άπομακρύνθηκε. Συγχρόνως η Κλάρα πήρε το δρόμο του σπιτιού της. Περινώτας από ένα περιβόλι, ειδοποιήσε για το άτύχημα τους έργατες, που δουλεύουν εκεί και σε λίγο έφτασε στο μικρό σπιτι της, το χαμένο στα τριαντάφυλλα, όπου ο Πάολο ζούσε ειρηνικά, καταγιγόμενος με την κηπουρική, άφότου είχε πάρει τη σ'υνάτη του ως δασκάλο.

Καθώς διηγόταν την περιπέτεια στον παππού της, που την άκουγε έξαφνιασμένος, έτοιμαζε συγχρόνως το δωμάτιο της κι' ένα μικρό πλαινό δωμάτιο για τις πληγωμένες. Όλα ήταν πειά έτοιμα, όταν έφτασε ο ξένος, προηγούμενος των πληγωμένων.

Βλέποντάς τον ο Πάολο, χλώμιασε λίγο και ψιθύρισε:

—Είμαι βέβαιος πως εινε Γάλλος.

Τά λεπτά χαρακτηριστικά της Κλάρας έγιναν ελαφρά σκληρά, καθώς του άπάντησε:

—Ναι, το κατάλαβα από τον τόνο της φωνής της...

Ο Πάολο προχώρησε προς τον ξένο και τον ύποδέχτηκε με μερικά ευγενικά λόγια, που τάπε με κάποια στενωχώρια. Η Κλάρα, βλέποντας ν' ατάνουν η πληγωμένες σε αυτοσχέδια φορεία, άνέθηκε στην κάμαρή της. Έκει δέχτηκε τις δυο γυναίκες, απ' τις όποιες η μιá, η πιό ηλικιαμένη, δεν είχε π'αθει, παρ'ά μερικά τραυματώληγματα, χωρίς σοβαρότητα, ενώ η άλλη φαινόταν πως είχε κάταγμα της κνήμης.

Η τελευταία, ήταν μιá νέα δεκαετούς περίπου χρόνια, μικροκαμωμένη κι' άδύνατη, με κίτρινη έπιδερμίδα. Είχε άσθονα μ'αδρα μ'αλλά κυματιστά, κάτω απ' τά όποια χανόταν σχεδόν το πρόσωπό της και μάτια γαλάζια, ζωηρά και φλογερά. Καθώς άνέκτησε τις αισθήσεις της κ'ύταξε έπίμονα κι' έπι πολλή ώρα την Κλάρα, στην όποια έκανε δυοάρεση έντόπωσι αυτό το βλέμμα, όπου της φάνηκε πως διάβαζε ένα είδος έχθρότητας.

—Τι έχω; ρώτησε με φωνή ξερη.

Μιλούσε Γαλλικά, μιá η Κλάρα ήξερε αυτή τη γλώσσα, την ό-

Είδε μπροστά της έναν άνδρα, νέο, ψηλό και σθέλο...

